

maa naturligvis være, at man kan kontrollere Handelen. I hvilket Omfang, der vil ske Begrænsning deri, vil afhænge af, hvorledes Valutacentralen, naar den har begyndt sit Arbejde, mener, at Forholdene maa være for at naa det Maal, man sætter sig: en virkelig Centralisering af Valutahandelen. Derfor indeholder den samme Paragraf en Beføjelse til, saafremt Forholdene giver Anledning dertil, at tage en given Bemyndigelse tilbage.

I Lovforslagets § 5 bestemmes, at alle, der handler med fremmed Valuta, skal føre særlig autoriserede Bøger, og de skal til enhver Tid give Valutacentralen Oplysning om Køber, Formaal o. s. v. Det er af stor Betydning, at man faar en ensartet Bogføring; det letter Oversigten og gør det muligt til enhver Tid at se, til hvilket Formaal Valutaen er købt og anvendt.

Ifølge § 6 kan Valutacentralen bestemme — det er altsaa ogsaa en Bemyndigelse, ingen Forpligtelse —, at fremmed Valuta ikke maa stilles til Raadighed, medmindre Valutacentralen har godkendt Formaalet med Brugen af den. Samme Paragraf indeholder en Bestemmelse om, at enhver, der ønsker at købe Valuta til den kommende Børsnotering, senest en Time før Noteringen skriftlig skal opgive for Nationalbanken Kvantum for og Formaal med Valutakøbet. Denne Bestemmelse tillægger Nationalbanken megen Betydning, fordi det har vist sig, at Spekulanter særlig griber til, naar Tendensen en Dag er saaledes, at de mener, det vil være heldigt at foretage et Køb. Derved fremkaldes de store Spring. Det vil man altsaa kunne forhindre ved, at Køberne i Forvejen skal opgive, hvilket Kvantum de ønsker. Det tjener til at udligne Kursen, og det er jo især i Handelens Interesse, at disse Spring ikke er større end nødvendigt.

Endelig indeholder Lovforslaget ret strenge Straffebestemmelser: den mindste Straf er Bøde paa 500 Kr., den største er Bøde paa 50 000 Kr. eller Fængsel. Det er et Punkt, hvor jeg mener, Loven maa være streng, thi den, der i en Tid som denne imod sit Lands Interesse spekulerer i Valuta paa en saadan Maade, at det skader Landets Valuta, fortjener ikke, at man tager blidt paa ham. Jeg vil tro, man vil gaa haardt frem, saa at Personer, som i Strid med Loven har handlet med Valuta paa en saadan Maade, at det har skadet Landet, faar en virkelig følelig Bøde. Jeg haaber ogsaa, det skal lykkes ved denne

Lov at faa Valuta, som muligvis er indkøbt til Formaal, der er skadelige, frem, jeg anser det for muligt, at selve Vedtagelsen af Loven alene kan hjælpe til at bedre vor Valuta, uden at hele Loven kommer til at træde i aktiv Virksomhed.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvillie og til ekstraordinær hurtig Behandling.

Johannes Jensen: Efter at den højtærede Handelsminister nu har gjort Rede for Lovforslagets Indhold, skal jeg indskrænke mig til nogle mere almindelige Bemærkninger.

Det Spørgsmaal, Lovforslaget omhandler, har jo vakt megen Interesse i den store Offentlighed, idet man almindeligvis er gaaet ud fra, at der i meget stor Udstrækning har fundet Opkøb af fremmed Valuta Sted i Spekulationsejemed, i alt Fald i Øjemed, der ikke havde Interesse for Samfundet. Ved Oprettelsen af den Valutacentral, der her er Tale om, vil det formentlig være muligt at føre en saadan Kontrol med Valutaomsætningen, at det har sin Betydning for den danske Kronens Værdi, men ogsaa paa en saadan Maade, at man ikke — hvad der ogsaa blev udtalt af den højtærede Handelsminister — lægger den legitime Forretning Hindringer i Vejen. Ved den legitime Forretning forstaar jeg — det blev ogsaa udtrykkelig udtalt af den højtærede Handelsminister — ikke blot den legitime Forretning, som vedrører Indkøb af fremmed Valuta, men ogsaa den legitime Forretning, som vedrører Indkøb af fremmed Valuta til Dækning af Vareindkøb. Der staar i Bemærkningerne til Lovforslaget, at Valutacentralens almindelige Opgave skal være „at overvaage Udviklingen paa Valutamarkedet med Forbedring af den danske Kronens internationale Værdi som Maal“. Jeg tør tro, at ved Siden af denne almindelige Opgave vil Valutacentralen kunne virke til at skræmme Spekulanter fra at spekulere, i det Omfang i alt Fald, som de hidtil har gjort. Hvor stort Omfanget har været, er det vanskeligt at have nogen Mening om. Jeg har hørt nævne som Eksempel, at en Aldersrentenyder ønskede, at hendes maanedlige Udbetalinger skulde omsættes i fremmed Valuta. Dette turde vel nok være ret ualmindeligt, men naar Mistilliden til den danske Krone har antaget den Karakter, at man er kommet ned til saa smaa Indtægter, er der dog Grund til at tro, at der maa være noget galt, og hvis Valuta-